

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **Ing. J. D.**, zastoupený JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 23, Praha 2 proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti 1) JUDr. A. V., 2) P. V., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2023, č. j. MHMP 418019/2023, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 15. 3. 2023, č. j. MHMP 546334/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2023, č. j. 18 A 39/2023 - 63,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2023, č. j. 18 A 39/2023 - 63, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. 2. 2023, č. j. MHMP 418019/2023, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 15. 3. 2023, č. j. MHMP 546334/2023, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku **21 342 Kč** k rukám jeho zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph. D., advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. Tím žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil usnesení Úřadu městské části Prahy 8 (dále jen „stavební úřad“), kterým stavební úřad zamítl žádost o prodloužení lhůty k provedení úkonu a podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti o dodatečné povolení oplocení jižní (a části západní a východní) hranice pozemku parc. č. XA v k. ú. T.. Důvodem pro vydání opravného rozhodnutí bylo chybné označení usnesení o zastavení řízení v původním výroku (původní odvolací a opravné rozhodnutí dále společně jako „napadené rozhodnutí“).

[2] Na uvedeném pozemku p. č. XA v k. ú. T. již v roce 2014 V. D. (původní vlastník pozemku) provedla stavbu betonového oplocení bez stavebního povolení. Stavební úřad tuto stavbu dodatečně povolil, avšak jeho rozhodnutí odvolací orgán zrušil z důvodu porušení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon (dále jen „stavební zákon“), neboť stavební úřad nezahájil nejprve z moci úřední řízení o odstranění stavby a rovnou vedl řízení o jejím dodatečném povolení.

[3] Při pozdější kontrolní prohlídce stavební úřad zjistil, že nepovolená stavba oplocení při jižní hranici pozemku byla nahrazena novou nepovolenou stavbou (opět šlo o betonové oplocení) blíže hranici s pozemkem p. č. XB v k. ú. T.. Dne 27. 2. 2017 podala V. D. žádost o dodatečné povolení stavby – nyní samostatné jižní části oplocení (společně s 1 polem západní a 2 poli východní); vedle toho požádala o dodatečné povolení zbývajících částí oplocení západní a východní hranice pozemku. Žalobce se dne 9. 10. 2017 jako nový spoluvlastník pozemku (společně dále též jako „stavebníci“) k žádosti připojil.

[4] Stavební úřad poté při ústním jednání dne 11. 9. 2018 stavbu zdokumentoval a identifikoval rozpory v dokumentaci předložené stavebníky, vyhotovené v lednu 2018 a revidované v dubnu 2018. Stavební úřad posléze rozhodnutím z 17. 9. 2018 žádost o dodatečné povolení stavby zamítl. Na základě odvolání stavebníků žalovaný toto rozhodnutí zrušil a věc stavebnímu úřadu vrátil k novému projednání. Stavební úřad se podle žalovaného měl jako předběžnou otázkou zabývat existencí pozemkové služebnosti chůze a jízdy k pozemku ve prospěch pozemků p. č. XC a XD ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, s níž stavba oplocení kolidovala. Stavební úřad proto řízení o dodatečném povolení stavby přerušil do doby pravomocného ukončení řízení o občanskoprávním sporu ohledně uvedené služebnosti. Po pravomocném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2020, č. j. 18 Co 123, 124, 280/2020-724, jímž bylo rozhodnuto o otázce služebnosti, pokračoval stavební úřad oznámením ze dne 15. 4. 2021 v řízení o dodatečném povolení stavby.

pokračování

[5] Přípisem z 6. 8. 2021 vyzval stavební úřad stavebníky k doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby o dokumentaci podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., z níž bude zřejmý rozsah předmětu řízení.

[6] Žalobce požádal 1. 10. 2021 o prodloužení lhůty k předložení doplněné dokumentace; stavební úřad mu vyhověl. Poté žalobce dne 3. 12. 2021 o prodloužení lhůty požádal opět; tuto žádost o prodloužení lhůty stavební úřad výrokem 1 usnesení zamítl a výrokem 2 řízení o dodatečném povolení stavby, týkající se jižní strany oplocení, podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. V odůvodnění usnesení stavební úřad poukázal na nedostatky projektové dokumentace (viz výše) a uzavřel, že stavebníci neodstranili vady žádosti.

[7] Proti usnesení o zastavení řízení podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[8] Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě vymezil dva žalobní body. V prvním namítal, že žalovaný založil své rozhodnutí na důvodech spočívajících v existenci věcného břemene váznoucím na pozemku p. č. XA v k. ú. T., což dle žalobce nemůže být důvodem pro zastavení řízení. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný neuvedli, v čem měla spočívat neúplnost jím doložené dokumentace (zatímco žalobce se domnívá, že jím doložená stavební dokumentace je úplná), a proto jde v tomto o rozhodnutí nepřezkoumatelná.

[9] Žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že důvodem pro zastavení řízení bylo v první řadě nesplnění požadavků ohledně doložení dokumentace stavby ve stanoveném termínu. Pokud jde o existenci věcného břemene, žalovaný si uvědomuje, že posouzení této otázky mělo být skutečně předmětem řízení ve věci samé. K druhému žalobnímu bodu uvedl, že stavební úřad sice nevytvořil ve výzvě ze 6. 8. 2021 podmínky pro odstranění nedostatků projektové dokumentace, avšak dle názoru žalovaného bylo žalobci zřejmé, o jaké nedostatky se jedná, a zároveň žalobce věděl, že faktický stav stavby dosavadní dokumentaci neodpovídá, v čemž žalovaný odkázal na protokoly pořízené stavebním úřadem dne 11. 9. 2018 a 27. 5. 2021.

[10] Osoby zúčastněné na řízení k žalobě uvedly, že nepovolená stavba zasahuje do rozsahu služebnosti, kterou využívají jako jedinou přístupovou cestu ke svému rodinnému domu. K důvodnosti žaloby osoby zúčastněné ve shodě se žalovaným uvedly, že si žalobce musel být dobře vědom toho, jaké náležitosti musí mít dokumentace potřebná pro dodatečné povolení stavby (a jakou měl tedy doložit).

[11] Městský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) žalobu shora citovaným rozsudkem zamítl.

[12] Krajský soud přisvědčil žalobci, že existence věcného břemene nemůže být důvodem pro zastavení řízení, neboť tato otázka skutečně spadá do meritorního posouzení žádosti. Zároveň však krajský soud shledal, že existenci věcného břemene žalovaný koncipoval jako další důvod pro zamítnutí odvolání žalobce, krom vad žádosti spočívající v nedostacích

projektové dokumentace. Pokud by tento druhý důvod pro zastavení řízení obstál, nemělo by podle soudu dílčí pochybení žalovaného stran věcného břemene vliv na zákonnost rozhodnutí.

[13] Krajský soud dále uvedl, že souhlasí s žalobcem, že napadené rozhodnutí neobsahuje konkrétní popis nedostatků žádosti, resp. projektové dokumentace. Konstatoval, že pokud je řízení o žádosti zastaveno pro neodstranění jejích vad, pak z rozhodnutí musí být zřejmé, jaké konkrétní vady žádost měla a proč kvůli nim nebylo možné v řízení pokračovat. Přesto však krajský soud v nyní posuzované věci považoval za podstatné a rozhodující, že stavební úřad v průběhu řízení opakovaně konkrétní nedostatky žádosti (resp. projektové dokumentace) identifikoval. Činil tak dle soudu v protokolu z ústního jednání z 11. 9. 2018, v oznámení o pokračování řízení z 15. 4. 2021 a v usnesení o zastavení řízení. Zároveň dle soudu z ničeho neplyne, že by se náhled stavebního úřadu později změnil. Podle soudu byly proto nedostatky dokumentace žalobci zcela zřejmé. Krajský soud tedy přihlédl k průběhu řízení před stavebním úřadem a celkovému kontextu věci, v níž žalobce i v souvisejících řízeních obdržel několik výzev k odstranění vad (nejen) projektové dokumentace. Žalobce zároveň měl na obstarání odpovídající dokumentace více než dva roky, a to i vzhledem k tomu, že opakovaně žádal o prodloužení lhůt, omlouval se z jednání atd. Krajský soud proto nenabyl dojmu, že by žalobce nebyl srozuměn s tím, jaké náležitosti má jeho žádost mít.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[14] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Založil ji na důvodech, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s.

[15] Stěžovatel má za to, že krajský soud zamítl jeho žalobu nedůvodně. V první kasační námitce uvádí, že otázka věcného břemene byla pro žalovaného nosnou skutečností, pro kterou zastavení daného řízení potvrdil (ačkoli na základě této skutečnosti zastavit řízení nelze), a tedy již jen pro tuto zásadní vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. To však krajský soud neučinil, čímž podle stěžovatele postupoval nezákonně. Ve druhé kasační námitce stěžovatel uvedl, že ač si byl krajský soud zjevně vědom pochybení žalovaného spočívajícím v pouze obecném popisu nedostatků žádosti, resp. dokumentace, pokoušel se namísto zrušení napadeného rozhodnutí postup správních orgánů ospravedlnit, aniž by přitom dbal mj. existence § 45 odst. 2 správního řádu. Tím podle stěžovatele krajský soud aproboval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem a s argumentací krajského soudu. Pokud by první kasační námitka byla shledána důvodnou, vedlo by to podle žalovaného pouze k vypuštění příslušné části odůvodnění v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o druhou kasační námitku, žalovaný opět odkazuje na řadu úkonů ve stavebním řízení, na jejichž základě muselo být žalobci dle názoru žalovaného zřejmé, v čem byly nedostatky jeho žádosti spatřovány. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

[17] Osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti uvedly, že v posuzovaném případě byly dány důvody pro zastavení řízení, a proto bylo na místě řízení zastavit. Mají za to, že žalobce měl dostatečný prostor dokumentaci doplnit a pouze se snaží stavební řízení

pokračování

protahovat, což podle osob zúčastněných na řízení představuje zneužití práva. S ohledem na délku trvání stavebního řízení pak zároveň na nynější věc považují za příléhavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2021, č. j. 4 As 262/2018 - 66.

[18] Stěžovatel dále dne 4. 1. 2024 doručil kasačnímu soudu své vyjádření k okolnostem a výsledkům řízení před civilními soudy, k okolnostem řízení před katastrálním úřadem a okolnostem trestního řízení ohledně užívání sousedícího pozemku.

[19] Dne 15. 1. 2024 doručily osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) kasačnímu soudu své vyjádření reagující na výše uvedené vyjádření stěžovatele doručené dne 4. 1. 2024. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) setrvávají na návrhu kasační stížnosti zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost je důvodná.

[22] Stěžovatel jako jeden z kasačních důvodů uvedl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Kasační soud se proto nejprve zabýval touto otázkou a shledal, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění jsou patrné úvahy, z nichž soud vycházel, a z rozsudku je seznatelné, z jakých důvodů soud ke svým závěrům dospěl.

[23] Předmětem nyní posuzované věci je, zda žalovaný zastavil řízení o dodatečném povolení stavby v souladu se zákonem.

[24] První kasační námitka směřuje proti tomu, že krajský soud nezrušil rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení, přestože se jeho odůvodnění opíralo o existenci věcného břemene, ač tato otázka měla být zkoumána teprve při meritorním posuzování žádosti. Namísto toho soud uvážil tak, že pokud druhý důvod pro zastavení řízení ob stojí, nemohlo mít toto pochybení žalovaného vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[25] Tato kasační námitka je v nyní posuzovaném případě důvodná. Lze sice přisvědčit úvaze krajského soudu, že pokud by otázka zákonnosti výzvy k doplnění vad žádosti z hlediska její určitosti obstála, nemělo by uplatnění argumentu stran věcného břemene vliv na zákonnost rozhodnutí, potažmo rozsudku jako celku. To se však nestalo, jak soud uvede dále v bodech 32 až 39.

[26] Druhá kasační námitka směřuje proti tomu, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku zákonnosti zastavení řízení o dodatečném povolení stavby v situaci, v níž výzva k odstranění vady žádosti nebyla dostatečně konkrétní.

[27] Také tato kasační námitka je důvodná.

[28] Podle § 111 odst. 2 písm. b) stavebního zákona stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu.

[29] Podle § 111 odst. 3 stavebního zákona pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve stavebníka k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se oznamuje pouze stavebníkovi. Dojde-li k zastavení řízení z důvodů neodstranění vad žádosti, usnesení o zastavení řízení se oznamuje pouze stavebníkovi.

[30] Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona v řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115.

[31] Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

[32] Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

[33] Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

[34] V nyní posuzovaném případě stavební úřad (a v napadeném rozhodnutí to potvrdil i žalovaný) zastavil řízení o dodatečném povolení stavby s odůvodněním, že žalobce nepředložil „dokumentaci stavby, jejíž rozsah a obsah bude v souladu s přílohou č. 1 k vyhlášce č. 503/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů. Z dokumentace musí být jednoznačně zřejmý rozsah předmětu řízení. Tento požadavek vyplývá z ustanovení § 86 stavebního zákona. Zároveň musí být v dokumentaci uveden soulad stavby s platnými předpisy (§ 129 odst. 3 stavebního zákona).“ Samotná výzva k doplnění žádosti ze dne 6. 8. 2021 obsahuje shodnou formulaci doplněnou o poučení, že pokud žadatel zákonné náležitosti nedoplní, bude řízení podle § 88 stavebního zákona zastaveno. V odůvodnění navazujícího usnesení o stanovení lhůty a přerušení řízení zasláného současně s výzvou se k dokumentaci uvádí, že „předložená dokumentace stavby není úplná, nelze tak ověřit skutečný stav stavby a zároveň soulad s platnými předpisy. Stavební úřad proto tímto usnesením vyzval stavebníka k jejímu doplnění.“

[35] Nejvyšší správní soud shledal, stejně jako krajský soud, že takto formulovaná výzva žalobci k odstranění vad žádosti neobsahovala dostatečně konkrétní popis nedostatků žádosti. Na rozdíl od krajského soudu je však kasační soud zároveň přesvědčen, že z tohoto důvodu je na místě napadené rozhodnutí zrušit.

pokračování

[36] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 136/2013 - 56, *zastavit řízení pro neodstranění vad žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004 lze pouze, pokud předcházející výzva k doplnění náležitostí žádosti byla formulována natolik určitě a srozumitelně, aby z ní žadatel mohl zjistit, zda listiny, které k žádosti již přiložil, požadavku správního orgánu vyhovují, nevyhovují či vyhovují jen částečně, a v jakém směru tedy mají být dle správního orgánu doplněny. Prostá citace právního předpisu obsahujícího výčet povinných příloh žádosti bez zohlednění skutečnosti, že žadatel již některé z požadovaných listin předložil, není dostačující.* V témže rozsudku pak kasační soud připomněl, že veřejná správa je službou veřejnosti a komunikace úřadu s účastníkem řízení má pomoci provést jej správním řízením tak, aby žadatel dosáhl svého záměru při dodržení požadavků právních předpisů. Správní orgány proto mohou vyvozovat pro žadatele nepříznivé procesní důsledky pouze tehdy, pokud své požadavky sdělí srozumitelným způsobem a žadatel má skutečnou možnost výzvě k doplnění náležitostí vyhovět. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 2 As 75/2014 - 26, se pak uvádí, že správní orgán prvního stupně měl do výroku výzvy buď uvést všechny jím požadované doklady, anebo mohl výrok koncipovat obecněji a konkrétní požadované doklady měl přehledným způsobem shrnout v jejím odůvodnění. Konečně i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2020, č. j. 2 As 336/2018 - 31, se uvádí, že správní orgán měl vůči stěžovateli učinit výzvu, jež by ho upozornila na konkrétní vady a zároveň by vymezila konkrétní způsob, jak takové vady lze odstranit.

[37] Optikou výše uvedených ustanovení právních předpisů a citované judikatury tedy Nejvyšší správní soud posoudil nynější případ a dospěl k závěru, že správní orgány pochybily, pokud řízení zastavily, aniž předtím žalobci poskytly dostatečně konkrétní informace, jaká dokumentace ke stavbě má být žalobcem v dané fázi řízení doplněna či v čem konkrétně správní orgány spatřují nedostatky dokumentace, kterou žalobce poskytl dříve.

[38] Přestože je kasačnímu soudu známa ustálená judikatura shrnující, že právě stavebník nepovolené stavby je tím, kdo musí prokázat, že stavba, o jejíž legalizaci usiluje, je v souladu s požadavky stavebního zákona, neboť dodatečné povolení je primárně jeho zájmem a jedná se o mimořádný institut (rozsudky ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36, bod 10, a z 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006 - 75, č. 1202/2007 Sb. NSS a ze dne 15. 12. 2021, č. j. 8 As 180/2020 - 28), není ani v řízení o dodatečném povolení stavby možné na shora uvedené zákonné povinnosti správních orgánů rezignovat. Je to totiž v první řadě správní orgán, který i v řízení o dodatečném povolení stavby odpovídá za zajištění zákonnosti a hladký průběh řízení.

[39] Žalovaný přitom neuvedl žádné důvody, které stavebnímu úřadu bránily, aby výzvu žalobci k odstranění vad žádosti formuloval přesně a zřetelně a aby jasně uvedl, v čem vady žádosti spatřuje, případně jaké konkrétní dokumenty má doložit.. Krom toho stavební úřad ve výzvě citoval nesprávný právní předpis, vyhlášku č. 503/2006 Sb., což není vyhláška o dokumentaci staveb, ale vyhláška o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. Ve výzvě citované odkazy na § 86 a § 88 stavebního zákona byly pro dané řízení rovněž nepřipadné, neboť odkazují na územní řízení.

[40] Za této situace nemůže obstat ani argument žalovaného, ke kterému se přiklonil krajský soud, tedy že absence konkrétních pokynů ve výzvě k odstranění vad žádosti byla zhojena tím, že vady žádosti (resp. nedostatky dokumentace) měly být žalobci patrné ze správního spisu. Kasační soud totiž ani tento názor nesdílí. V nyní posuzovaném případě nelze přehlédnout, že řízení je vedeno po velmi dlouhou dobu, proběhlo v něm mimo jiné odvolací řízení, změny v osobách účastníků i jejich zmocněnců; to vše vyústilo ve velké množství úkonů ze strany jak správních orgánů, tak účastníků řízení a vytvořilo velmi obsáhlý spis. Bylo by pak proti smyslu výše citovaných ustanovení a procesních nástrojů spatřovat pomoc a poučení správního orgánu v tom, že účastníka, navíc *ex post*, pouze odkáže na informace v jednotlivých dokumentech porůznu založených v obsáhlém spisu.

[41] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, jestliže shledal, že absenci popisu konkrétních vad žádosti ve výzvě žalobci bylo možno zhojit odkazem na dostatečné údaje obsažené ve správním spisu, a na základě této úvahy dovodil, že žalovaný zastavil řízení o dodatečném povolení stavby v souladu se zákonem. Druhý důvod spočívající v existenci věcného břemene rovněž není zákonným důvodem pro zastavení řízení o dodatečném povolení stavby, neboť nepředstavuje vadu žádosti, ale otázku, která má být meritorně posuzována v samotném řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil jako důvodnou, proto kasační soud napadený rozsudek ve výroku o zamítnutí žaloby (výrok I.) zrušil. Jelikož by krajský soud, vázán názorem Nejvyššího správního soudu, pouze mohl žalobě proti rozhodnutí žalovaného vyhovět a vrátit věc žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud výrokem II. současně o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud dále zrušil výrok II. rozsudku krajského soudu o náhradě nákladů řízení, jelikož se jedná o výrok závislý na výroku I., který za daných okolností nemohl dále obstat.

[43] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[45] Žalovaný v řízení úspěch neměl, a proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti (výrok III.)

pokračování

[46] Stěžovatel měl ve věci plný úspěch. Náklady řízení spočívají v první řadě v náhradě zaplacených soudních poplatků ve výši 4 000 Kč v řízení o žalobě (3 000 Kč za podání žaloby a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku) a 5 000 Kč v řízení o kasační stížnosti. V řízení byl stěžovatel zastoupen advokátem. Ten v řízení před krajským soudem učinil celkem dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v sepsání žaloby; v řízení před Nejvyšším správním soudem učinil jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tyto tři úkony náleží odměna 3 x 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částka ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna za zastupování v řízení činí 10 200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty (21 % z 10 200 Kč) na výslednou částku 12 342 Kč. Celková výše nákladů řízení včetně soudních poplatků tak představuje částku 21 342 Kč.

[47] Žalovaný je tedy povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti celkem 21 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D. (výrok IV.)

[48] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. (výrok V.)

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu